

தத்தியசெவ்வின்

புதை
தமிழ்

பாட்டுக்
கூத்து

JPL

C1397

மேலூர்
கலை

29A-211

KOHA
IDL

பாட்டுக் கூத்து

தேசிய நாள்கல்ப பிரிவு
மாநாந்தர் நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்.

24020

கூத்து

1397254

பா. சத்தியசௌலண

5

என் மொழியு.

பள்ளிச் சிறுவர் பாடி ஆட என யாத்த பாட கூக்குத்துக்களை இந்நூலாகக் கோத்துள்ளேன். தமிழ்ப் பரிசு (1967), பாட்டு (1970) ஆகியவற்றின் வரிசையிலே வரும் இந்நால், சிறுவர் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை எனது மூன்றுவது முயற்சியாகும்.

கண்மணி என்ற பாப்பாப் பாமலர் இந்நூலின் முன்னோடாக அமைகிறது. ‘கண்மணி’ நமது கண்மணிகளைக் கவரும்வண்ணம், வண்ணம் அணிந்து வருகிறோம்.

பஞ்சதந்திரக் கதையைக் கருமையப்படுத்திப் புனைந்த பா இசை நாடகமான, ‘புத்திமான் பலவான்’ அடுத்து வருகிறது. ரேயல் இளம்பிரிவு மாணவருக்காக முதலில் வாரெனுவியில் வந்த இப்பாட்டுக்கூத்து நவரங்கல அரங்கில், அரங்கேற்றப்பட்ட முதலாவது தமிழ் நிகழ்ச்சியாகும். மாணிப்பாய் இந்துக்கல் லூரி மாணவர் கேட்ட வண்ணம் இது சற்று விரிவும் மெருகும் பெற்று இந்நூலில் இடம்பெறுகிறது.

இறுதியாக வரும் பிழைதிருத்தம் பரிசுத்த நற்செய்தியிலே வரும் ஊதாரிப்பிள்ளை (கெட்ட குமாரன்) கதையைக் கருவமைத்த இசை இடையிட்ட பா நாடகமாகும். மன்னூர் புனித சவேரியார் கல்லூரி மாணவர் இதைத் திறம்பட அரங்கேற்றினர்.

ஏனையவை நாடக வண்ணமான மேடைத் தமிழ்களாகும்.

ஜந்தாறு ஆண்டுகளின் முன்னே இரசிய இதழ் ஒன்றிலேகண்ட துணுக்கு ஒன்றிலிருந்து கருவுயிர்த்ததே ‘உயிர் காத்த ஒவியம்’ ‘தூரிகை அண்ணர்’ மேசையினே தூங்கிக் குறட்டை விடுகின்றார். ஆரோ அங்கே வருகின்றார். ஜயோ! ஜயோ! எவியண்ணர்’ என்றவாறு சிறுவர் தமிழாக இதை முதலில் எழுதியிருந்தேன். வீட்டிலே மழைச் செல்வங்களுடன் மகிழ்ந்தாட வேண்டி,

‘படங்கிறும் தூரிகையார் படங்கிராம்’ என்று

பாடி, “ஐயா படுத்திருந்தாராம்” என்று பிள்ளைகளைப் பிற்பாட்டுப் பாடச் சொன்னேன். அவர்களும் மகிழ்ந்து பாடினார்கள். தொடர்ந்தும் பாடி ஆடினார்கள். இந்த அமைப்பு அந்த மழலை மக்களையும் ஈடுபடுத்தக்கூடிய தாயிருந்தது. எங்கள் பாட்டையும் கூத்தையும் பார்த்துச் சுவைத்த எனது துணைவியார் இதுவே முன்னைய திலும் பார்க்க ‘உயிராக’ இருக்கிறது என்றார், அப் பால்வியத்தை இங்கு தந்துள்ளேன்.

‘தூரிகை என்றால் என்னப்பா?’

‘தூரிகை என்றால் பிறவீல் அம்மா’

‘அப்பப் பல்லுத் தீட்டிறதுதானே?’

‘இல்லை அம்மா; படங் கீறுகிறது. அதுவும் பிறவீல் தான்; பெய்னிங் பிறவீல் என்று சொல்லுறந்து’

மேற்படி நிகழ்ச்சியை அடுத்தே ‘தூரிகை அன்னர்’ என்று தொடங்கிய பாட்டு, ‘படங்கீறும் தாரிகையார்’ என்று திருத்தப் பெற்றது. மழலைச்சுடும் பொருள் விளங்கி மகிழ்ந்து பாடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை இயக்க என்னால் எத்துணை முடியுமோ அத்துணை உழைத்திருக்கிறேன்.

கொடைபோன்ற பண்புகள் ஏடுகளில் பாதகாக்கப்படுவனவாக இல்லாமல், அன்றூட் வாழ்வில் நாம் ஆற்றக்கூடிய செயல்கள் என்பதை மானுக்கர் உணரும்பொருட்டு இயற்றியதே ‘கொடை’ தேரில் வந்து கொடுத்த பாரியையும் காரில் வந்து கொடுத்த கண்ணனையும் ஒரு மேடைபில் சந்திக்கச் செய்திருக்கிறேன், வினாவர் எம்மைச் சிந்திக்கவைக்கிறார்.

இன்றைய வகு, ஒன்று இரண்டு என்று ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒன்று இரண்டு என்று என்னும் உலகை நன்று நன்று என்று எண்ண வைக்கிறார் ஒளவையார். அறம் என்றால் அது பூச்சாண்டி. அந்தக் கிழவன் தாடியனும்’ என்றவாறு அறத்தை (சொல்லை)க் கண்டு மிரங்கும் நமது குட்டிகளும் சுட்டிகளும் ‘பப்பிக்கு பால் வைப்?

பாவைக்கு நான் டு வைப்பேன்' என்று அறஞ்செய் விரும்புகிறவர்களாக ஆக்கிச் செல்கிறூர் அவ்வையார். அவர் கூறிய அதேசருத்தை ஆங்கில மொழியிலே கண்டு மகிழ்ந்த நம் பிள்ளைகள் அக்கருத்தைத் தமது மொழியிலும் முகக்கிறார்கள். 'நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்று பாடிய பாரதி பரம்பரைதானே! இப்படியாக மேற்கும் கிழக்கும் கூடி மகிழுகிறது மேடையில்.

மரபு வழிவந்த ஒளிச்செல்வத்தையுடைய நமது தமிழ்மொழி அழகை ஒசை வண்ணங்களையெல்லாம் யாப்பு வடிவங்களாகப் போற்றிவந்தது அத்தகைய வடிவங்களிற் சிலவற்றையே நானும் இந்நாளில் ஆண்டுள்ளேன். இது சிறுவர் தமிழ் என்பதால் சில மாற்றங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை ஆகின. கழிநெடில் அடிகள் நான்கு வருவதே ஆசிரிய விருத்தம் என்கிறது காரிகை. ஆனால் இந்நாளில் கழிநெடில் அடிகள் இரண்டே விருத்த அமைப்பில் வருகின்றன. இத்தகைய மாற்றங்களை யாப்பறி புலவர் புதியன் புகுதலாக ஏற்றுப் போற்றுவர் என்பது என் எண்ணம்.

'கண்மணி'க்காகத் தான் அமைத்த ஓவியங்களை உதவியதுடன் தனது கவின் அச்சகத்திலேயே இதை அச்சிட இசைந்த சிரித்திரான் ஆசிரியர் திரு. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களுக்கு நன்றிக்கடனுடையேன்.

மேலும் இந்நாளின் அழகு அமைப்புக்கு உழைத்த எழுத்தாள் நண்பர் திரு. ராதேயனுக்கும், அச்சக்கோப்பாளர், திரு. குலசேகரத்துக்கும், வெளியிட்டாளர் காரை. செ. சேநுதிராசாவுக்கும் நன்றி கூறி அமைகிறேன்.

'கலைவண்ணம்'
கிண்ணப்பா வீதி;
நவாளி தெற்கு.

ஓ. சந்தியசீலன்

- விலங்குத்தோழன்
- நம்பியும் அணிலும்
- வண்ணத்துப்புச்சி
- நிலவே
- பூக்குட்டி
- பந்து
- தவளை

சின்னத்தம்பி கிட்டப் போய்ச்
செவியைப் பிடித்தே இழுத்தாலும்
இன்னுந் தலையைக் கொடுக்கிறதே
எங்கள் வீட்டு நாய் தம்பி.

வீட்டுக்காரன் கோவத்தால்
விரட்டி விரட்டிக் கலைத்தாலும்
விட்டைச் சுற்றி ஒடிவரும்
விலங்குத் தோழன் நாய் தம்பி.

என்றே ஒருநாள் நீ போட்ட
இறைச்சித் துண்டை மறக்காடுத
இன்றும் வாலை ஆட்டுது பார்!
இரண்டு காலும் தூக்குது பார்!

தள்ளித் தள்ளி
அடிக்கிறோம்.
துள்ளித் துள்ளி
வருகிறீர்!

ஒங்கி ஒங்கி
உதைக்கிறோம்,
ஒடி ஒடி
வருகிறீர்!

வால் இல்லாத
பட்டம் ஆக
வானிலே
யிதக்கிறீர்!

கால் இல்லாத
மனிதன் ஆகத்
தரையிலே
குதிக்கிறீர்!

கண்ணன்: மாரி மழை என்றவுடன்
மத்தளத்தைத் தூக்குகிறீர்!
ஏரிகளில் வந்திருந்தே
இசையரங்கை நடத்துகிறீர்.
தவணையரே! தவணையரே!
தமிழ் பாட அறிவிரோ?

தவணையர்: தாளந்தான் போடுகிறேன்;
தமிழ் பாட அறியேனே!
தாதிமிதா தாதிமிதா.
தத்திமிதா தத்திமிதா.

வடிவி: தவில் அடிக்கும் கலை அதனைத்
தந்தவர் யார் தவணையரே?

தவணை: தவில் அடிக்கும் கலை எனது
தலைவிதியாம் தம்பியரே.
வித விதமாய் அடித்திடுவேன்.
விடியும்வரை விழித்திடுவேன்.

அழகு: கடம் அடிக்கும் கலை அதனைக்
கற்றதெங்கே தவணையரே?

தவணை: கடம் அடிக்கும் கலை அதனைக்
கடவுளிடம் கற்றவன் நான்!
விதவிதமாய் அடித்திடுவேன்.
விடியும்வரை விழித்திடுவேன்.

ஆலங் கிளையின் மேலாக
அழகாய் ஒடும் அணிலாரே!
நாலு கால்கள் எனக்கிருந்தான்
நானும் கூட வருவேனே!

தம்பி தம்பி உன்னைப்போல்
தமிழைப் பேச வரும் என்றால்
நம்பியோடு பள்ளிக்கு
நானும் ஓடி வருவேனே.

வடிவான சட்டை போட்ட
வண்ணத்துப் பூச்சி அக்கா!
வடிவான பூவில் வந்து
வண்ணமாய் இருக்கின்றீர்கள்.

பூச்சட்டை போட்டு, நீங்கள்
புதுப் பூவில் இருக்கக் கண்டு
நான் கிட்ட வந்தேன்; அக்கா!
ஏன் எட்டப் பறக்கின்றீர்கள்?

எங்கள் முறிரத்தில் வந்த
எவரையும் பிடிக்க மாட்டோம்.
உங்களை வடிவு பார்க்கத்
தான் ஒடிவந்தோம் அக்கா.

மல்லிகைப் பூவில் வந்து
மணிவண்ணன் தேனை உண்பான்.
நில்லுங்கள்! பூவின் தேனை
நீங்களும் குடித்துப் போங்கோ.

வெள்ளை நிலவே! வா, வா, வா.
வெள்ளி பூத்த வானத்தில்
வள்ளம் போலே வருகின்ற
வண்ண நிலவே! வா, வா, வா.

பந்தைப் போலே இருந்தாயே!
பாதி ஆகிப் போன்யே!
இந்தத் தூரம் நடந்தேதான்
இப்படித் தேய்ந்து போன்யோ?

வெள்ளைநிறப் பூக்குட்டி.
விளையாடும் பூக்குட்டி.
துள்ளிவரும் பூக்குட்டி.
தூக்கிவரும் பூக்குட்டி.

பால் குடிக்க வருவாராம்;
பந்து உருட்டித் தருவாராம்.
காலாலே சரண்டுகிறோ;
கணதசொல்ல முடியாதாம்.

வாய்க்கழுவ காட்டாராம்;
வடிவாகத் துடைப்பாராம்.
பாய்மீதும் படுப்பாராம்;
பந்தைப்போல் உருள்வாராம்.

புலிபோலே இருந்தாலும்
பூப்போலே நடப்பாராம்.
எலி சிடிக்கப் பார்ப்பாராம்.
ஏமாந்தும் போவாராம்.

புத்திமான்

KOHA
JPL

பலவான்

கஷ்ணமுந்தூரை

உ ஸரயாளர் மேடையிலே
தோன்றி வணங்குகிறோர்.
கூத்துப் பார்க்கக் கூடியுள்ள
அன்பர்களே!

இன்று, எங்கள் கல்வியன்
காட்டி லீலை குதாகலமான
பிறந்தநாட்ட கொண்டாட்டம்.
ஷக்குட்டி! சின்னக்குட்டி!
புனிக்குட்டி! தங்கக்கட்டி! என்று
இப்படியெல்லாம் செல்லமாக
அழைக்கப்படுகிற முயற்குட்டி
யின் பிறந்தநாள் இன்றுதான்.

பெரியார் யானையின் தலைமையிலேதான் அந்தப்
பிறந்தநாட்டகொண்டாட்டம்.

அதோ திரைவிலகுகிறது!
செல்லக்குட்டி யின் பிறந்தநாட்டபெருமங்கலத்தைக்
காண உம்மையும் அழைக்கிறோம்.

**காட்டி ஒள்ளு
பூயல்மணையிலே...**

குட்டிமுயல் பிறந்ததினம்
கொண்டாடும் தோழர்களே!
வெட்டுகிறேன பெருங்கேக்கை
விருந்தாட வருவீரே.
தவில் அடித்த தவளையரே!
தமிழ் படித்த குயிலாளே!
ஓயில் நடன மயிலாளே!
உண்ணூங்கள் சுவைவிருந்தை.
கொம்புகளிற் பாய்ந்தாடும்
குரங்குகளே இறங்குங்கள்
தம்பி, இவன் கைகுலுங்கித்
தமிழ் வாழ்த்துத் தாருங்கள்.

யானையார் :

— நரி அவசர அவசரமாக ஓடி வருகிறது.

நரி: யானை அண்ணரோ! ஆபத்து அல்லவா? சேனைகள் குழி, அச் சிங்கன் வருகிறான். பாட்டையும் கூத்தையும் கேட்டால் அந்தக் காட்டு ராசன் காலனுய் மாறுவான்.....

யானை: தேனைக் குடியும்; தேன் தமிழ் படியும்; கொட்டுக மேழும்! குழலை ஊதுக. குட்டித் தம்பியின் பிறந்தநாள் இன்று.

நரி: மட்டினை உண்ட மயக்கம் உமக்கு; வட்டிலை வையும் யானை அண்ணரோ! குட்டித் தம்பியில் எனக்கும் உயிர்தான். கெட்டிக்காரன்; நல்ல பிள்ளை. காட்டு ராசன் இங்கு வருவதைக் கேட்டு ஒடோடி வந்தேன் தலைவா! மோட்டுத் தனமாய் இருந்தோம் என்றால் காட்டு ராசன் காலனுய் மாறுவான். குட்டித் தம்பியின் குடலை எடுப்பான்! வெட்டிக் கொல்லுவான் என்னையும் உண்ணையும்!

யானை: சரிதான் நரியா! சனங்களைத் தினமும் அரிதான் அழிக்கும் அநீதி ஒழியுமா?

நரி: விழிப்பாய் இருந்தால் வெல்லமுடியும். ஒளிப்பதும் எத்தனை நாளுக்கு அண்ணே! சம்மதம் என்றால் இன்றே வருக. அம்மதம் பிடித்தவன் அடியிலே விழுவோம்! கெஞ்சிக் கேட்போம்! கிடைக்கும் ஓர் முடிவு! அஞ்சி அஞ்சித் தினமும் சாகிறோம்!

விலங்குகள்: நரியார் சொல்வதை நாமும் ஏற்கிறோம்.

நரி: ஒருநாள் ஓர் ஆள்—என்று நாம் கேட்டால் தருவான் சம்மதம்!

எல்லோரும்: எமக்கும் சம்மதம்.

யானை: அரிமனை செல்லுவோம். அடவியின் குடிகளே நரியார் தலைமையில் நன்மையே கிடைக்கும்.

நரி: அரிமனை சென்றுநம் அரசனைக் காணுவோம். விரைவில் ஓர் முடிவு.

எல்லோரும்: வெற்றியே பெறுவோம்.

நரி: சிங்கராசன் சினம் தணிந்து இருக்கிறேன். அங்கு பாருங்கள் அரிமகாராசன் தண்ணீப் புகழ்ந்தே தமிழ்ப்பா பாடலே! நன்மையே கிடைக்கும்! நன்பரே! இங்கு தங்கிநாம் இருப்போம்; தருணம் பார்த்தே அரிமா மன்னன் அடிகளில் விழுவேன். தருவான் வரத்தை!

யானை: ஆமாம்... ஆமாம்.

எல்லோரும்: நரியார் வாழ்க!

நரி: நன்றிகள் தோழரே!
அரி வருகின்றான்!
அப்புறம் ஒதுங்குவோம்.

—போய்ப் பதுங்குகிறூர்கள்.

காட்சி இரண் ⑥

—சிங்கம் பாடிக்கொண்டே மேடையின்
ஒருபுறத்திலிருந்து நடுவாக வருகிறது.

சிங்கம்:

சிங்க ராசன் நான் எடா!
சினந்து கொல்லுவேன் எடா!
எங்கும் உள்ள விலங்குகள்
இரை எனக்குத் தான் எடா.

சின்ன முயலீக் கொல்லுவேன்!
சிறும் புனியை வெல்லுவேன்!
மன்னன் எந்தன் கைகளில்
மரணம் ஆகும் யானையும்.

பத்து விலங்கைக் கொல்லுவேன்!
பாதி விலங்கைத் தின்னுவேன்!
அத்தெனக்கும் அரசனே!
ஆரடா நீ சின்னவன்?
ஆரடா நீ சின்னவன்?

— நரியைப் பார்த்து

ஆரடா நீ சின்னவன்,

நரி:

அரி மகா ராச வாழி!
அடவியின் வேந்தே வாழி!
சரி பிழை அறிந்தோய் வாழி!
சத்தியம் உணர்ந்தோய் வாழி!
கரி பரி முயல் மான் என்ற
காட்டகத்து அடிமைக் கூட்டம்
நரியுடன் கும்பிட்டார்கள்.
நான் நரி; வணக்கம் மன்னு!

நரி-

நரிப்பயல்! எழுந்து நிற்பாய்.
நண்பர்களோடே, இந்த
அரிமை வந்த தென்ன?
அதேனை எடுத்துக் கூறுய்.

நரி: என்ன நான் சொல்ல மன்னு?
எங்களின் கூட்டம் எல்லாம்
சின்னனுய்க் குறுகிப் போகச்
செய்வதோ உங்கள் எண்ணம்?

— அரி நரியை நெருங்குகிறது.

நரி: மன்னவா கோபிக்காதீர்!
உன் அருங் குடிகள் எல்லாம்
இன்னும் ஓர் மாதம் சென்றால்
இல்லாதே போவார் ஜயா.

அரி: நரி என்ன சொன்னுய? இந்த
நாட்டை விட்டு ஒடும் திட்டம்
சரிவரும் என்று பார்த்தீர?
சாவுக்கே அழைத்துச் செல்வேன்!

நரி: அரி மகா ராசா! நாங்கள்
அடிமைகள்; பிரியமாட்டோம்.
மரணத்தைத் தந்து நீர்தான்
மக்களை அழிக்கின்றீர்கள்.

அரி: அடிமையை எதுவும் செய்வேன்;
அழிப்பது என் பொழுதுபோக்கு.
மடையனே! உனக்கும் இன்றே
மரணத்தைத் தருதல் கூடும்.

நரி: மரணத்தை வாங்க என்றே
மடையர் நாம் ஓடி வந்தோம்.
துரை எம்மை முற்றுய்க் கொன்றால்
இரைக்கு எங்கு போவீர் நாளோ?

அரி: நாளை என் இரைக்குப் பஞ்சம்!
நரி! நல்ல சிரிப்பைத் தந்தாய்.

நரி. ஏழை என் சொல்லுக்கு உங்கள்
ஒரு செவி தந்தாற் போதும்.
ஆள வந்தானே! நாங்கள்
அனைவரும் இரந்து போன்றுல்

வேலைக்கு ஓர் விலங்கும் இன்றி
வெந்தன் நீ இறக்கக் கூடும்.

— நரி அழுவதாகப் பாவணை செய்கிறது.

நரி: அடவியின் வெந்தன் செத்தால்
அவமானம் எமச்சும் கூட!
முடியுடையானே! உங்கள்
மூளைக்கு வேலை தாரும்.

உங்களுக்கு இருக்கும் மூளை
ஒரு ராச மூளை அன்றே!
எங்களைக் கொல்லச் சொல்லி
இது கூற முடியாதய்யா!

குடிகளைக் கொல்லச் சொல்லிக்
கூறுமா அரச மூளை?
முடியுடையானே! உங்கள்
மூளையின் பேச்சைக் கேளும்.

அரி: கேட்கிறேன் நரியா! உங்கள்
குறையை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்.
ஆட்களை அழித்துப் போடும்
அநியாயம் இனிமேல் வேண்டாம்.

ஒரு நாளைக்கு ஓர் ஆள், தங்கள்
உணவாக அமைந்தால் என்ன?
ஒரு நாளைக்கு ஓர் ஆள் என்ற
உறுதியைத் தந்தோம் மன்னு.

நரியானே! நல்ல திட்டம்.
நான் அதை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

எல்லோரும்: அரியாரே! நன்றி அய்யா.
அதற்கெங்கள் நன்றி ஐயா.

KOHA
JPL

எல்லோரும்: அரிமகா ராச, வாழி!

அடவியின் வெந்தே, வாழி!
சரி பிழை அறிந்தோய், வாழி!
சத்தியம் உணர்ந்தோய், வாழி!
கரி, பரி, முயல், மான் என்ற
காட்டசத்து அடிமைக் கூட்டம்
நரியுடன் சூம்பிட்டோமே;
நாம் விடை பெறுகின்றோமே.

- வணங்கிய வண்ணம் விடைபெறுதல்
- திரை விழுகிறது.

காட்சி மூன்று முயக் மஜனயிலே

உரை:

இப்படியாகத்தானே, ஒப்பந்தப்படியே சிங்கராசாவுக்கு உணவு கிடைத்து வந்தது. சிங்கத்துக்குக் கொண்டாட்டம்; குடிகளுக்கோ திண்டாட்டம். இன்று கல்வியன் காடே கண்ணீர் விடுகிறது. காரணம் என்ன? பிறந்தநாளைக் கொண்டாடிய முயற்குட்டி, சிங்கத்திற்கு இரையாகவேண்டிய நாள் இன்றுகான். பிறந்தநாளைக் கொண்டாடிய சிறுவன் இறந்த நாளைக் கொண்டாட வைத்தான்?

அதோ:

— திரை விலகுகிறது

தாய் முயல்:

பெற்ற வயிறும் எரியுதடா — தம்பி
பின்னே எங்கு உன்னைநான் காண்பேன்டா?
புத்தியுள்ள பின்னை பெற்றெடுத்தேன் — உன்னைப்
பொல்லாத சிங்கமும் கொல்லுவதா?

ஏஞ்சுப் பொதி போன்ற மேனியனே — என்னைப்
பார்த்துச் சிரிக்கின்ற குட்டியனே!

கொஞ்சி விளையாட வந்தவனே — சிங்கம்
கொல்லவே போகிறோன் கண்மணியே.

குட்டி:

அழுவதினால் ஆபத்துத் தீர்ந்திடுமா — அம்மா
ஆவதை நாம் யோசிக்க வேண்டாமா?
கொழுப்பொழுந்று கொழுத்துள்ள சிங்கம் எனை?
கொல்வதின்முன் தப்பவழி உவண்டாமா?

தாய்:

காட்டரசன் போட்டதெல்லாம் சட்டம் எடா — அந்தக்
காலனிடம் தப்புவதோ திட்டம் எடா?
போட்ட சட்டத்தை அவனும் எடுப்பாலே — எந்தன்
புத்திரைன் என்னிடமே கொடுப்பாலே?

குட்டி:

அழுவேண்டாம், அழுவேண்டாம், தாயே — நாி
அண்ணர் இடம் சென்றே வருவேன் நான் தாயே.
வழியேதும் சொல்வாரே தாயே — தப்பி
வருவேன் நான் நிச்சயம்: விடைதாரும் தாயே.

தாய்:

போய் வாநி மகனே என்று
விடை தர முடியுமாடா?
வாயிலைத் திறந்து சிங்கம்
வழியிலே இருக்கும் போது!

குட்டி:

தாயே? நீ கலங்கவேண்டாம்;
தயிரியத் தோடிருங்கள்.
போய் நானும் வருவேன்; எந்தன்
புத்தியால் அவனை வெல்வேன்.

தந் அண்ணர் உடனே சேர்ந்து
நல்லதோர் திட்டம் போட்டே
அரிஅண்ணர் தன்னை வெல்லேன்.
அம்மா நீ அழவே வேண்டாம்.

அன்னயோ உன்மேல் ஆனை.
அரியை ஏமாற்றி வென்றே,
உன்னிடம் வருவேன் தாயே!
உறுதி; உன் விடையும் கொண்டுள்ளன.

— திரை

காட்சி: நான்கு

நரி மனையிலே.....

நுளி: வா, வா தம்பி விரைவாக
வழி ஏதும் நீ கண்டாயா?
ஓயாதே நான் ஓயாசித்தும்
ஒன்றும் தோன்றவில்லை எடா.

குட்டித்தம்பி! உன்னைஅரி
கொண்றே தின்னப் போருவே!
திட்டம் ஒன்றும் இல்லையடா;
தின்னப் போருன் உன்னை அரி.

நேரம் கூட இல்லையடா.
நீ என் தம்பி நிற்கின்றாய்?
தாரம் போக வேண்டாமோ?
துணியாய் நானும் வருகின்றேன்.

உன்னை அந்தக் காட்டரசன்
உரித்துத் தின்னும் காட்சியினை
என்னுற் பார்க்க முடியாதே;
என்றாலும் நான் வருகின்றேன்.

முயல் கும்பி: அன்புக்கு உரிய நரி அண்ணே!
அச்சம் வேண்டாம்; நிச்சயமாய்
உன்பப்படவே மாட்டார்கள்.
துடித்துச் சாவான் சிங்கம்தான்.

நரி:

என்ன தம்பி சொல்லுகிறுய்?
எப்படி அவரைக் கொல்லுவது?

முயல்:

சொன்னால் நம்பமாட்டார்கள்.
கொல்வேன் முதலில்; சொல்வேன்பின்

நரி:

ஆபத்தோடே விளையாட்டா?
அய்யோ ராசா அதுவேண்டாம்.
கோபத்தோடே பசிசேரக்
கொல்லப் போருன் அரிராசன்.

முயல்:

இல்லை என்றால் விடுவானே?
என்னன்னால் நீ சொல்லுகிறுய்?
பல்லைக் கடித்துக் கொள்ளட்டும்!
பசியால் அவனும் துடிக்கட்டும்.

நரி:

நானும் ஓவ்வொர் ஆள் என்று
நாமே சொன்னோம்; எவ்வாறு
வேளை தப்பிப் போகிறது?
வேளைக்கே நீ போ தம்பி.

குட்டித் தம்பி! போ ராசா.
குதித்துக் குதித்துத் திரிவாயே!
கெட்டிக்காரன் என்போமே!
இன்றே எல்லாம் முடிகிறது.

முயல்:

குட்டித்தம்பி போகின்றேன்;
குதித்துக் குதித்து வருகின்றேன்,
முட்டிக் கொல்ல மாட்டேன் நான்;
மூளையாலே வெல்லுகிறேன்.

அண்ணே! என்னை நம்புங்கள்,
ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றேன்,
நுண்மை அறிவை வெள்கிறது;
உண்மை அண்ணே; இது உண்மை.

நரி:

புத்திமானே பலசாலி;
போய் வா தம்பி வெற்றியுடன்.
சத்தம்..... கூடக் கேட்கிறது.

முயல்: சரி நான் வருகிறேன் அண்ணு.

— திரை

நாட்சி ஜந்து

அரி மனையிலே.....

உரை: சிறுமுயல் சிங்கத்தின் பசிவேளை தப்பிப் போகிறது. உயிர்போகிற பசி சிங்கத்திற்கு. காலை ஆறு மணிக்கே அவருக்குக் காலை ஆகாரம் வேண்டும். ஆனால் இப்போது நேரம்.....

— எட்டு மணி அடிக்கிறது,
எட்டு பணி.

முயலைக் கண்ட சிங்கம் சீறிப் பாய்கின்றது.

சிங்கம்: என்னடா சிறுவா! நேரம்
எட்டடா; காலை தொட்டே
உன்னை நான் பார்த்து ஏமாந்தேன்.
உடத்ததுன்னை நசித்துத் தின்பேன்.
மன்னாம் என்னைப் பார்க்க
யானைகள் கூடப் பிந்தா.
சின்னவா! உன்னை இப்போ
சித்திரவதை செய்வேன் வா.

முயல்: ஜயா நான் பிந்தவில்லை
அடிமை என் வழியில் இன்று
மெய்யாய் ஓர் சிங்கம் கண்டேனே.....
சவாமி..... சவாமி.....

அரி: இன்னேரு சிங்கம் கண்டாயா?

முயல்: கண்டேன் ராசா: கண்டேனே.

அரி: எங்கே கண்டாய் சிறுமுயலே?

முயல்: அங்கே கண்டேன் மன்னவனே!

அரி: அங்கே என்றால் எங்கையடா?

— ஆத்திரம் கொண்ட அரி முயலின் முதுகில் அடி
போடுகிறது.

முயல்: அய்யோ ராசா! நோகிறதே.

அழிமான் குகை தோண்டி
அங்கே தங்கி உள்ளானே!

அழுகல் நீரே அகழி என
அங்கே தங்கி உள்ளானே!

பழைய கிணறே அரணுகப்
பதுங்கி உள்ளான் மன்னவனே!

அரி: இன்னெரு முறை நீ சொல்லாதே.
என்னிரை தின்ன இன்னெருவன்!

மன்னவன் இங்கே இருக்கின்றேன்;
மகுடத்தோடே இன்னெருவன்!

சின்னவனே! வா! காட்டு அவனே.
சித்திரவதை நான் செய்கின்றேன்!

— முயல் சுற்றிச் சுற்றி ஓடுகிறது; சிங்கம் தொடர்
கிறது.

முயல்: மன்னவா! அந்த மலைக்குப்பின்...
மரங்கள் செறிந்த புதரின்பின்...
முன்னவா! இன்னும் சிறுதூரம்...

அரி: முயலே! காட்டு அச்சின்னவனே.

— முயல் கிணற்றைக் காட்டுகிறது.

அரி: பாழ்ந்திணற்றை நீ காட்டுகிறோய்!

பாரும் வேந்தே அதற்குள்ளே.

— சிங்கம் கிணற்றின் உள்ளே பார்க்க அதன் உருவம்
நீரில் தெரிகிறது.

அரிஃ

ஆ..... ஹ.....

அற்பப் பதரே! வெட்கம் இது!

அழகல் நீரில் இருக்கின்றும்.

என்ன... சினந்தா காட்டுகிறாய்?.

இரு... இரு... உண்ணைக் கொல்லுகிறேன்

— எதிரொலி கேட்கிறது.

பதிலும் கூடச் சொல்லுகிறாய்!

பதரே! இதுபார் என் நகத்தை!

— சிங்கம் கிணற்றுக்குள் பாய்கிறது.

முயஸ்:

முச்சுத் தினறுகிற சிங்கராசா! முயல்
மூளையிலே புத்தியுண்டு சிங்கராசா;

பேச்கத் தினறுகிற சிங்கராசா! தங்கள்
பலம் எங்கு போனதுவோ சிங்கராசா?

சிங்கா! உங்கள் உடலில் பலமிருந்தும் — சிறு
சிந்தனை இல்லாண்மையினால் நொந்து மடிந்தீர்.
எங்கள் இனத்தவரே! இங்கு வருவீர்; இன்று
இந்தக் கணத்தையே எண்ணி நன்மை பெறுவீர்.

— விலங்குகள் எல்லாம் ஒடிவந்து குட்டியனுடன்
சேர்ந்து பாடுகிறார்கள்.

— திரை,

உயிர் காத்த ஒவியம்!

உரையாளர்: வண்ணக் கல்வைகளிலே தோய்த்து வரைதற்கென்று பட்டுப்போன்ற தலைமயிரை வளர்த்து வைத்திருந்தார் ஓவியர் தூரிகை அண்ணர். பட்டுப்போன்ற அவர் மயிரை நறநற வென்று கொறிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் அலைந்தார் எவிமகாராசா. இன்றுதான் தருணம் வந்தது. இன்று, அழகான பல ஓவியங்களைத் தீட்டிய அயர்வினாலே, தூரிகை அண்ணர் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார். எவியண்ணர் சும்மா இருப்பாரா?

இசையாளர்களே!

கவியாளர்களே! அவையோர் அறியவேண்டாமா?
உங்கள் கைவண்ணத்தைக் காட்டுங்கள்.

கவியாளர்: படங்கிறும் தூரிகையார்
படுத்திருந்தாராம்.
பார்த்திருந்த எவியண்ணர்
பதுங்கி வந்தாராம்.

இசையாளர்: படங்கிறும் தூரிகையார்
படுத்திருந்தாராம்.

பிறபாட்டு: ஐயா, படுத்திருந்தாராம்.

இசை: பார்த்திருந்த எவியண்ணர்
பதுங்கி வந்தாராம்.

பிறபாட்டு: ஐயா, பதுங்கி வந்தாராம்.

— இப்படியே தொடர்ந்து கதையை ஒதியும், பாடியும், ஒத்துப் பாடியும் செல்லுதல்.

பதுங்கி வந்தாராம் எவியார்
பதுங்கி வந்தாராம்.
பாவமடா தூரிகையார்
படுத்திருந்தாராம்.

அழகான ஓவியங்கள் கிறிய விண்ணர்
அய்யம்யோ நித்திரையில் ஆழந்து விட்டாராம்.

பலநாளாய்க் காத்திருந்த எவிமகா ராசா
பக்ஞவமாய்த் தூரிகையைப் பிடித்து விட்டாராம்.

எவியன்னர் பிடித்து விட்டார் தூரிகையாரை.
ஏஹுமட்டும் பறிக்கின்றார் தூரிகையண்ணர்.

எப்படித்தான் பறித்தாலும் எவி விடுவாரோ?
எழிலான தலையிரை அரிப்பதன் முன்னே,

“ஏத்தலைநாள் காத்திருந்தேன தூரிகையாரே!
நித்திரைதான் உதவியது தூரிகையாரே!

சத்தம் இட வேண்டாமே தூரிகையாரே!
கண்ணடக்கோ நான் வந்தேன் தூரிகையாரே?

பல்லெல்லாம் உளிகிறது தூரிகையாரே!
பட்டுப்போல் மயிர் வளர்த்த தூரிகையாரே!

கொல்லவில்லை உங்களை நான் தூரிகையாரே!
கொறித்திடுவேன் கனமயிரை தூரிகையாரே!”

என்று சொல்லிக் குதிக்கின்றார் எவிமகாராசா.
“என்றை ஜீயோ” என்றழுதார் தூரிகையார்தான்.

“வண்ணங்கள் தோய்த்திட நான் என்ன செய்வது?
வடிவான படங்கீற என்ன செய்வது?

படங்கீறும் என்மயிரைப் பறிக்க வந்தீரோ?
பட்டுப் போன்ற மயிரைக் கொறிக்க வந்தீரோ?

விடுங்கள் ஜீயா! விடுங்கள்.” என்றே தூரிகை

“விடுவேனு உண்ணே” என எவியர் சொன்னாராம்.

கத்தியைப் போல் பல்லை, எவி தீட்டுகின்றாராம்.
புத்தியையே தூரிகையார் தீட்டுகின்றாராம்.

‘நந்தினத்தா’ என்றெ சியார் பாடுகின்றாம்;
தந்திரத்தைத் தூரிகையார் தேடுகின்றாம்.

தேடியது கிடைக்காமல் போவதும் உண்டோ?
தெரிகிறது தெரிகிறது தந்திரமொன்று.

வந்ததடா வந்ததடா தந்திரமொன்று
வடிவான தூரிகையின் மூளையில் இன்று...

“எவியாரே எவியாரே கொஞ்சம் இருங்கள்.
என்னுடைய தலைமயிரை அபிப்பதன் முன்னே

மீசைக்குத் தோதான உங்கள் முகத்தை
ஆசையுடன் நான் கீறிக் காட்டுகிறேனே.

மொட்டையனும்ப் போவதன்முன் உங்கள் முகத்தை
முழுப்படியே நான்கீற விரும்புகின்றேனே.

இதுதானே என்னுடைய இறுதி விருப்பம்.
இல்லை என்று சொல்லாதீர் எவிமகாராசா.

அப்படியே இருங்கள்” என்று தூரிகை சொன்னார்;
ஆண்முகன் எவியாரும் அமர்ந்திருக்கிறார்.

அழகன் என்று சொன்னவுடன் எவிமகாராசா
அப்படியே சிலையாக அமர்ந்துவிட்டாராம்.

கிறுகிறென்று கிறுகின்றார் தூரிகையன்னர்:
கெட்டிக்காரர் எங்கள் தூரிகை அண்ணர்.

வீறுவிறென்று கிறுகின்றார் தூரிகையன்னர்
வின்னரல்லோ எங்களது தூரிகையன்னர்.

“ஆசையுடன் காத்திருக்கும் எவிமகாராசா!
மீசையுடன் இருக்கின்ற படத்தைப் பாரும்.

பாருங்கள் படத்தை" எனத் தூரிகை காட்டப்
பாவமடா, எவியண்ணர் ஒடுவதென்ன?

ஆசையுடன் அமர்ந்திருந்த எவிமகாராசா
'ஜயயோ' என்றேடும் அதிசயமென்ன?

'ஜயயோ பூனை' என ஒடுகிறோ!
அவர் கிறிக் காட்டியது பூனையைத்தானே!

பொய்யான பூனையிலை மெய்யென நம்பிப்
புத்திகெட்ட எவியண்ணர் ஒடுகின்றாம்!

ஓவியத்துப் பூனையைத் உண்மையென்றுதான்
ஒடுகிறார்: எவிராசா ஒடுகிறாம்,

புத்தியினால் வென்றுவிட்டார் தூரிகையாரே!
புகழோடே பலபடங்கள் கிறிடுவிரே.

கொடை

— மேடையின் முன்புறமாக வந்து வணங்கிய
இசைஞர் பாடுகிறார்கள்.

இசைஞர்: பாரி நல்ல பாரியாம்.
ஊர் கொடுத்த பாரியாம்.
பாரி நல்ல பாரியாம்.
தேர் கொடுத்த பாரியாம்.

— இசைஞர் இரண்டாகப் பிரிந்து மேடை
யின் இருமகுங்கும் நிற்கின்றனர்.
மேடையின் ஒரு மூலையிலே வட்டமாகவிழும்
ஒளியிலே —

பாரி: மூல்லைக் கொடியே!
மூல்லைக் கொடியே!
தொல்லை அடைந்து, ஏன்
துவஞ்சின்றனன்றே!

பற்றி நீ படரும்
கொழு கொம்பு ஒன்றும்
அற்ற ஓர் நிலையிலே
அவலம் உற்றனன்றே?

அழியல் கொடியே!
அஞ்சல் ஒம்புமதி!
தமுவிந் படரத்
தருகிறேன் இதனே.

சுந்தர மலரைச்
சுமந்த பூ வல்லியே,
இந்தத் தேர்மிசை
எறுதி! படர்க நீ.

தமுவிப் படரும்
கொழு கொம்பாகத்
தருகிறேன் என்றன
மணிநெடுந் தேரையே.

சோருங் கொடியே! உன்
சோர்வினை நீத்கிப்
பாரியின் தேர்மிசைப்
படருக இனிதே.

— பாரி தேர் தந்த நிலையிலே நிலைக்க,
மேடை முழுதும் ஓளி பரவுகிறது.

இசைஞர்: பாரி வள்ளல் போல, அந்தப்
பாரதத்துக் கண்ணாம்.
வாரி பொரிப் புண்ணியத்தை
வழங்கினானே வள்ளலாம்.

— பாடிய இசைஞர், முன்போல மேடை
யின் இருமருங்கும் நிரைய, மேடையின்
வலதுபக்க மூலையிலே விழும் செவ்
வண்ண ஓளியிலே:

காலை: (கிழுப் பிராமணை நோக்கி)

ஆவி போகும் வேளையிலே
அய்யா! ஏன் வந்து இரந்தீர்கள்?
பாவி நான் இங்கு எதைத் தருவேன்?
பாரோர்க்கு எல்லாம் கொடுத்தொழிந்தேன்

உள்ளோ புறமோ உயிர், என்றே
ஊசலாடும் வேளையிலே
கொள்ள வந்தீர் அந்தணரே!
கொடுக்க என்ன கிடக்கிறது?

ஓயான் என்ற பேரோடே
இறக்க மாட்டேன் அந்தணரே!
ஓயாது இங்கே நான் சேர்த்த
புண்ணியத்தை உதவுகிறேன்.

சுருதி வந்த அந்தனேரே!
வருதி! கொள்ளும், என் கொடையை.
பெருகி வந்த சூருதியிலே
தாரை வார்த்துத் தருகின்றேன்.

— கர்ணன் அந்திலையிலே நிலைக்கச் செக்
கர்ஞ்சி மழுங்குதல். மேடையிலே மீண்டும் வெள்ளோளி பரவுதல்.

இசைஞர்: பாரி வள்ளல் போல அந்தப்
பாரதத்துக் கண்ணும்.
வாரி வாரிப் புண்ணியத்தை
வழங்கினானே வள்ளலாம்.

வாரி வாரி வழங்குவோரை
வள்ளல் என்று கூறுவார்.
மாரி போல வழங்குவோரை
மாந்தர் என்று போற்றுவார்.

வாழ்க வாழ்க கண்ணனே!
வள்ளல் ஆன கண்ணனே!
வாழ்க வாழ்க பாரியே!
வள்ளல் ஆன பாரியே!

— பாடிய இசைஞர் மேடையின்பின்ன
தாக அமர்கிறார்கள். ஒருபுறமாக வினா
வரும், மறுபுறமாக விடையரும் மேடை
யிலே நுழைகிறார்கள்.

வினாவர்: அன்று மட்டுமா கொடை?

விடையர்: இன்றும் செய்யலாம் அதை.
ஒன்றும் இல்லை என்பவர்
நன்றி கூறுவார்களாம்.

— ஏழை ஒருவன் தோன்றுதல்.

ஏழை: கும்பிட்டேஞ் சாமி!
குடுங்கையா அஞ்ச சதம்,
வாம்பில்லைச் சாமி!
வயிறு கடிக்குதையா.
அம்பிட்டாச் சாமி;

இல்லை எண்டால் கூப்பாடாம்.
கும்பிட்டேன் காமி!
குடுங்கையா அஞ்ச சதம்.

— ஏழை மேடையின் ஓரமாக ஒதுங்க-

வினாவர்: ஆர் அந்த ஏழை?

விடையர்: அவனும் ஒரு மனிதன்.

வினாவர்: பார் அவ் வயிற்றை.

விடையர்: பசித்துக் கிடக்கிறது.

வினாவர்: தெரில் அப் பாரி
தெரிந்து வருவானு?
பாரதத்துக் கண்ணன்
பரிந்தே வருவானு?

விடையர்: இல்லை இல்லை; அந்த
இளைஞர் வருகின்றார்.
இல்லை என்று சொல்லார்;
இடுவார்கள் ஏழைக்கு.

— கார்வண்டி இரையும் ஒலி. கதவு திறந்து
'டப்' என மூடும் ஒலி. கண்ணனும் அவன்
அண்ணனும் வருதல்.

அண்ணு: கண்ணே, கண்ணே, ஓர் ஏழை
கையை நீட்டி இரக்கின்றான்.
கண்ணைல் நீயும் பாராயோ?
கையால் ஏதும் தாராயோ?

‘இல்லை’ என்று நீ சொல்லி
ஏழை ஆகிப் போகாதே!
பல்லைக் காட்டும் ஏழை, அவன்
பசியைப் போக குவாய் தம்பி.

தெரிலே பாரி
திரும்பி வருவான்?
காரிலே ஏறி இன்று
கண்ணு! நீ வந்திருந்தாய்.

என்னுவடே தன் கண்ணு?
இதயத்தை நீ திறப்பாய்.
கிண்ணயிலே போடு;
கிடைக்கும் புகழ் உனக்கும்.

— கண்ணன் கிண்ணயிலே காச போடுதல்.

நீ போட்ட காச
விழுந்தது அவன் வயிற்றில்.
தாய் போட்ட சோறும்
தமிழும் என ஆயிற்றே.

எல்லோரும்:

அன்று மட்டுமா கொடை?
இன்றும் செய்யலாம் அதை.
ஒன்றும் இல்லை என்பவர்
நன்றி சொல்லச் செய்குவோம்.

நல்ல கணக்கு!

கண்ணன்: அப்பா ஐந்து சதம் தந்தார்.
அம்மா ஐந்து சதம் தந்தா.
ஐந்தும் ஐந்தும் பத்தாகும்.
அன்னே! கணக்குச் சரிதானே?

அன்னை: கண்ணன் கெட்டிக்காரன் தான்.
கணக்குக் கேட்பேன்; சொல்வாயோ?

கண்ணன்: அன்னை! உடனே கேளுங்கோ.
அதற்கு நானும் விடை சொல்வேன்.

அன்னை: பத்துச் சதம் நீ வைத்திருந்தாய்.
பாட்டி ஐந்து சதம் தந்தால்,
எத்தனை சதம் நீ வைத்திருப்பாய்?

கண்ணன்: எனக்குத் தெரியும் பதினைந்து.

அன்னை: கெட்டிக்காரன்; அதனேடு
கெட்டுப் பெற்றுய் ஐந்து சதம்.
குட்டித் தம்பிக்கு ஆறு சதம்
கொடுத்தாய்; மிகுதி?

கண்ணன்: பதின்நாலு.

அன்னை: கூட்டல் கழித்தல் தெரிகிறது.
கொடுத்துப் பார்ப்போம் பெருக்கலையும்.

கண்ணன்: ஓட்டம் எடுக்க மாட்டேன் நான்.
உங்கள் கணக்கைச் சொல்லுங்கோ.

அன்னை: ஒன்றை ஒன்றாற் பெருக்கிச் சொல்,

கண்ணன்: ஓர் ஒன்று ஒன்று; சரிதானே?

அண்ணு: மூன்றை மூன்றாற் பெருக்கிச்சொல்.

கண்ணு: மும்மூன்று ஒன்பது: சுரிதானே?

அண்ணு: பிரித்தல் தெரிகிறதோ பார்ப்போம்...

கண்ணு: தெரியும் அண்ணு; கேளுங்கோ.

அண்ணு: ஒன்றை ஒன்றாற் பிரி பார்ப்போம்?

கண்ணு: ஒன்றில் ஒன்று ஒரு முறைதானே?

அண்ணு: ஆறை மூன்றாற் பிரிப்பாயோ?

கண்ணு: அண்ணு இரண்டு முறைதானே!

அண்ணு: நன்று நன்று நம்கண்ணன்
நாலாம் வருப்பில் சேர்வானும்!
தேர்வில் வெற்றி பெற்றுயந்தீ!

கண்ணு: தெய்யத் தெய்யத் தகதெய்யா!

வகுப்புத் தோழர் வருகின்றார்.
வணக்கம்! வணக்கம் வாருங்கோ.
தேர்வில் வெற்றி பெற்றேனே!
தெய்யத் தெய்யத் தகதெய்யா!

வகுப்புத் தோழர்

வடிவும் அழகும்:

கணக்குத் தேர்வில் வென்றுயந்தீ.
கண்ணு! எங்கள் பாராட்டு.

கண்ணு: வகுப்புத் தோழர்காள், நன்றி.
உங்கள் வாழ்த்துக்கு என்னந்றி?
வெற்றிக்கு என்ன பரிசு அண்ணு?

அண்ணு: வேண்டிப் பெறுவோம் வாருங்கள்.

- கண்: அம்மா முத்தம் தருவாவாம்.
 அண்: அப்பா தருவார் ஏதுப்பேசை.
 கண்: மாமா தருவார் மிதிவண்டி.
 அண்: மகிழ்ந்து மகிழ்ந்தே ஒடிடுவோம்.
 /
 வடிவு: டிங் டிங் டிங் டிங்
 அழகு: பாம் பாம் பாம் பாம்
 கண்: டிங் டிங் டிங் டிங்
 அண்: பாம் பாம் பாம் பாம்
 கண்: அண்ணே! அங்கே வருவது யார்?
 அழகு, வடிவு, பாருங்கோ.
 அண்ணே, அண்ணே, ஒரு கிழவி!
 அண்: அவ்வைக் கிழவி இவர்தானு?
 — அவ்வையார் வருகிறார்.
 கண், பாட்டி, பாட்டி, வாருங்கோ.
 ஏட்டில் என்ன இருக்கிறது?
 அவ்: 'ஜைம் இட்டுண்' 'அறஞ் செய்ய
 விரும்பு' என்று எழுதி இருக்கிறது
 கண்: ஆத்தி சூடிப் பாட்டல்லோ?
 அவ்: ஆயாம் அது என் பாட்டுத்தான்.
 அண்: அந்தக் கிழவியா நீங்கள்?
 அம்மா வணக்கம் வணக்கங்கள்.
 எல்லோ: அவ்வைக் கிழவி நம்கிழவி.
 அழதின் இனிய சொற்கிழவி.

அவ்: நன்றி, நன்றி; பிளைகளே!
நான் ஓர் கணக்குச் சொல்லுகிறேன்.

எல்லோ: நன்றி பாட்டி; கேளுங்கோ.
நாங்கள் விடையைச் சொல்லுகிறோம்.

அவ்: ஒன்றும் ஒன்றும் கூட்டுகிற
உள்ளைக் கணக்குச் செய்வோரே!
நன்றும் நன்றும் கூட்டுகிற
நல்ல கணக்குச் செய்வீரா?

கண்: பாட்டி, பாட்டி, சொல்லுங்கோ
போட்டி என்ன சொல்லுங்கோ.

அழகு: அவ்வையாரே! சொல்லுங்கோ.
அந்தக் கணக்கைச் சொல்லுங்கோ.

வடிவு: செவ்வையாகச் சொல்லுங்கோ.
தேர்வில் வென்று காட்டுகிறோம்.

அவ்: அப்படியா என் செல்வங்காள்?
அந்தக் கணக்கைச் சொல்லுகிறேன்.
இன்று நீங்கள் செய்ததூரு
நன்றைச் சொல்லீர் தம்பியரே.

கண்: நன்றென்றால் அது எது பாட்டி?
ஒன்று சொல்லிக் காட்டுங்கோ.

அவ்: கேள்வி கேட்கும் பிளைகளே
கெட்டிக்காரர்; நாம் ஒவ்வொரு
நானும் பள்ளிக்குச் சென்று
படிப்போம் என்றால் அதுநன்று.

அழகு: வீட்டில் நன்று கிடையாதோ?
விடையைச் சொல்லுங்கள் பாட்டி

அவ்: வீட்டில் நன்றூய்ப் படித்திடலாம்.
வேலைக்கு உதவி செய்திடலாம்.
பாட்டி அம்மா, தாத்தாவைப்
பரிவோடே நீர் பார்த்திடலாம்.

— குட்டியும் சுட்டியும் வருதல்.

கண்: குட்டித்தம்பி அவன் பாட்டி.
சுட்டித் தங்கை அவள் பாட்டி.

அழகு: ஆடும் மாடும் வருகிறதே!
அதுபார் கோழி குஞ்சடனே!

அவ்வை: ஆடும் மாடும் கோழியும் இவ்
அழகுக் கணக்கைச் செய்திடலாம்

அண்ணே: நன்றி பாட்டி; சொல்லுங்கோ.
நல்ல கணக்கைச் சொல்லுங்கோ.

கண்ணன்: வென்று காட்டுகின்றேம் நாம்.
விண்டியும் சொல்வோம் உடனேநாம்

அவ்வை: இன்று நீங்கள் செய்த ஒரு
நன்றைச் சொல்லுங்கோ பார்ப்போம்

குட்டி: பப்பிக்கு நான் பால் வைத்தேன்.

சுட்டி: பாலைக்கு நான் ஓ வைத்தேன்.

கண்: பூவைத் தந்த செடி, வாடிப்
போகாமல், நான் நீர்விட்டேன்.

பசு: ஆ ஆ.....
ஆ என் கன்றும் வாடாமல்
அன்னைப் பசு நான் பால்தந்தேன்.

ஆடு: ஒடும் எந்தன் குட்டிக்கும்
உண்ண இனிய பால் தந்தேன்.

கோழி: குஞ்சக் கண்ணன் அஞ்சாமல்
கோழி நானும் கூப்பிட்டேன்.

குஞ்சு: அஞ்சி அஞ்சி அலையாமல்
அம்மா இடமே நான்வந்தேன்.

அவ்வை: நன்று; நன்று; மிகநன்று.
நல்லோர் நீங்கள்; மிகநல்லோர்.

எல்லோ: நன்றி; நன்றி; பாட்டிக்கு.
எங்கள் அவ்வைப் பாட்டிக்கு.

அண்ணு: நன்றைச் செய்தோர் நல்லோராம்:
நாங்கள் எல்லோரும் நல்லோரே.

அவ்வை: ஒன்றைச் செய்தாற் போதாதே!
ஒவ்வொரு நாளும், பிள்ளைகளே!
நன்றும் நன்றும் கூட்டுகிற
நல்லோர் ஆக வாழுங்கள்.

சிறிய துளியே பெருவெள்ளம்
சின்னச் சின்ன நன்மைகளே
பெரிய அறமாய் அமைகிறது.
செய்வீர் சின்ன நன்மைகளே.

ஐயம் இட்டே உண்ணுங்கள்.

கண்: அவ்வைத் தாயே! தமிழ் அம்மா!
எப்படி அம்மா செய்வோம்' நாம்
வீட்டில் ஏழை இல்லாமல்?

அவ்வை: அப்படி இல்லைக் கண்ணே, நீ
அண்ணுவுடனே பகிர்ந்து உண்ணு
பரிசாய்க் கிடைத்த பாராலைப்
பாட்டுத் தோழன் அழகுக்கும்
தருவாய் தம்பி வாசிக்க.

கண்: தாயே! கணக்கு விளங்கிறது!

அவ்வை: மாமா தந்த பாவையை நீ,
பாமாவுக்கும் தருவாயோ?

சுட்டி: ஆமாம் ஆமாம் தமிழ்ப்பாட்டி.

குட்டி: நானும் தருவேன் மிதிவண்டி.

எல்லோ: நன்றைச் செய்தோர் நல்லோராம்;
நாம் எல்லோரும் நல்லோராம்.
நன்றும் நன்றும் கூட்டுகிற
நல்ல கணக்கைச் செய்தோராம்.
தேர்வில் வெற்றி பெற்றேராம்;
தெய்யத் தெய்யத் தகதெய்யா.

அண்ணே: பரிசைக் கேட்டுப் பெறுவோமா?
பாட்டி, எங்கே பரிசுக்கள்?

— அவ்வையார் ஏடுகளை வழங்குகிறார்.

அவ்வை: நல்லழி தருவேன் தம்பியரே!
நல்ல வழியில் நடவுங்கள்.

கணி: சொல்லழி கேட்டு நடக்கின்றோம்.
சுலைக்கத் தாங்கோடிநல்லழியை.

அவ்வை: வாக்குண்டாமும் தருகின்றேன்.

எல்லோ: வாழ்க! வாழ்க! தமிழ் அவ்வை.
வாக்குண்டாம்; நல்லழி உண்டாம்.
வாழ்க! வாழ்க! தமிழ் அவ்வை.

— ஏடுகளை வாசிக்கிறார்கள்,

அண்ணே: ‘அறஞ்செய விரும்பு’

கணி: ‘ஆறுவது சினம்’

அழகு: ‘ஊக்கமது கைவிடேல்’

வடிவு: உயர்ந்த பரிசுகள்!

அண்ணு: உயர்ந்த பரிசுகள் உதவிய பாட்டியே!

நயந்து செய்வோம் நானும் இக்கணக்கையே.

ஒன்றையும் ஒன்றையும் கூட்டுதல் போலவே

நன்றையும் நன்றையும் நானும் கூட்டுப்போம்.

அறஞ்செய விரும்புவோம்; சின்ததை

ஆற்றுவோம்.

அய்யம் இட்டு உண்டே, அன்பைவளர்ப்போம்

குட்டி: பப்பிக்கு நான் பால் வைப்பேன்.

சுட்டி: பாவைக்கு நான் டூ வைப்பேன்.

அவ்வை. அப்படியா என் செல்வங்காள்?

அன்பு வணக்கம் போய்வருவேன்.

— அவ்வையார் விடைபெறுகிறார். பிள்
லோகள் மேமை யின் ஒருபுறமாக
நிற்கிறார்கள்.

ஏதோ ஒன்றைக் காது கொடுத்துக்
கேட்பதாகப் பாவண செய்தவாறே
நிற்க, ஆங்கிலப் பாட்டைப் பாடிய
படி மேலைநாட்டுக் குழந்தைகள் மேடை
யில் தோன்றுகிறார்கள்.

மெலை நாட்டுக் குழந்தைகள்:

Little drops of water
Little grains of sand
Make the mighty ocean
And the pleasant land.

இப்படி அவர்கள் பாட, அவரோடு
சேர்ந்து தமிழ்ச் சிறுவரும் பாடுகிறார்
கள். அதே பாட்டை, எல்லோரும்
தமிழாக்கிப் பாடுதல்.

சின்னச் சின்ன நீர்த்துவிகள்
சேர்ந்தே பெரிய கடல் ஆகும்.

சின்னச் சின்ன மணல்கூட
செழுமை மிக்க தரை ஆகும்.

சின்னச் சின்ன நன்மைத் துளிகள்
சேர்ந்தே பெரிய அறம் ஆகும்.

— ஆங்கிலச் சிறுவர் கைகுலுக்குதல்;
தமிழ்ச் சிறுவர் வணங்குதல்.
விடை பெறுதல்.

— திரை.

பிழை திருத்தம்!

உரையாளர்.

அமைதியாய் இருந்த அந்த வீட்டிலே இன்று புயல் வீசுகிறது. அன்போடு வளர்த்த மகனைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் தவிக்கிறார் தந்தை. ஆனால் மகனே அந்த வீட்டை விட்டு வெளி யேறத் துடியாய்த் துடிக்கிறான். “மகனே! உனது கருத்தை மாற்று” என்று மன்றாடு கிறார் தந்தை. கெட்ட சூமாரன் தந்தை சொல்லைக் கேட்டானு? அல்லது ஊதாரிப் பிள்ளையாய் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனானு?

அதோ:

— திரை விலகுதல்.

காட்சி ஒன்று

தந்தையின் மனையிலே....

தந்தை. தம்பி! தம்பி! ஏன்டா காகு?

மகன். வம்புகள் வேண்டாம்; வரட்டும் என் செல்வம்.

தந்தை. சின்ன மகனே! என்ன நடந்தது?

என்னுடன் இப்படிப் பேசலாமாடா?

உனது சொத்தினை நான் நுகர்வேனு?

உனது பங்கினை நான் கவர்வேனு?

மன்றிலை ஏன்டா மாறிவிட்டது?

இனிய உன் வார்த்தைகள் எங்கடா சென்றன?

கனியும் உன்முகம், ஏன் கறுத்துவிட்டது?

இனிய மகனே! என்னடா வேண்டும்?

மகன்: எனக்கு உரியவைகளை உடனே கொடுங்கள்,
இனிக்கப் பேசி ஏழாற் ரூதீர்.

தந்தை: ஐயோ மகனே! என்ன பேச்சு இது? பொய்யா, எனது அன்பும் போவியா? அய்யா! உன்னை அன்பாய் வளர்த்தேன். நீ, நோய் கண்டால் நான் துடித்தேனே! தாயாய் உன்னை அரவணைத்தேனே! என்னைப் பார்த்தா இப்படிக் கேட்கிறோய்? இன்னும் பொறுக்கிறேன்; இளைய குமரா! என்னடா கேட்கிறோய்? உனக்கு ஏன் சொத்து?

மகன்: கனக்கக் கதைக்கத் தேவையில்லை. எனக்குத் தேவை எனது சொத்து. பாகப் பிரிவினை — இதுதான் கேள்வி. சாகப் போகிறோய்; உனக்கேன் சொத்து? சரி இரண்டாகப் பிரியும் சொத்தினை. அதில் ஒரு பகுதி வரட்டும் என் கைக்கு.

தந்தை: தம்பி! ஏனடா தலையிலே அடிக்கிறோய்? நம்பமாட்டாயா? நான் உன் தந்தை. உனது சொத்தினை நான் அழிப்பேனே? எனது செல்வனே! என்னிப் பாரடா!

மகன்: ஒலம் வேண்டாம்; உடனே சொல்லும். ஒமா, இல்லையா, நேரம் இல்லை.

தந்தை: நேரம் இல்லையா? ஈரம் இல்லையா? நேய மகனே! நினைத்துப் பாரடா.

மகன்: என்ன அலட்டல்! இல்லை என்றால் சொல்லும் அப்பனே! வெறுங்கையோடே வீதியில் அலைகிறேன், என் விதி என்று.

தந்தை: பாதியில் உன்னைப் பறிகொடுப்பேனே? இத்தனை நாளும் அன்புடன் வளர்த்துச் சொத்துடன் உன்னைத் தெருவில் விடுவதா? சொத்தைக் கண்டவர் சொந்தம் பேசுவார். சொத்து முடிந்ததும் துரத்திக் கலைப்பார். கெட்டவன் என்ற பட்டம் அளித்து என்னையே ஏசும், இந்த உலகம்.

மகன் : போதும், உங்கள் புத்திமதிகள்.
காது புளிக்கக் கத்தவேண்டாம்.
இனியும் எனக்கு இங்கு என்ன வேலை?

தந்தை : இனிய மகனே! எங்கடா போகிறுய்?
பொறடா மகனே! புத்தியைக் கேள்டா.

மகன் : அறிவுரை வேண்டாம்; ஆஸ்தியைத் தாரும்.
இல்லை என்றால் சொல்லும் உடனே.

— போவதாகப் பாவ்ஜை செய்கிறுன்.

தந்தை : செல்வக்குமரா! நில்லடா, தருகிறேன்.
செல்வந்தானே! தருகிறேன் நில்லு.
எனது பாகம் உனக்கே சொந்தம்.
எனது பொறுப்பிலே இருந்தால் நல்லது —
என்று நான் நினைத்தேன். இல்லை என்றால்
இன்றே தருகிறேன்; அதை ஏற்றுக்கொள்.
களஞ்சியத் திறப்பு இதோ! கவலை வேண்டாம்.
இந்த மனை உன் சொந்த மனையடா.
மைந்தனே! இங்கு நான் ஒரு விருந்தினன்.
எல்லாம் உனது பொறுப்பிலே விடுகிறேன்.
செல்வனே! உனக்கு மகிழ்ச்சிதானே?

மகன் : நல்ல பகிடி அருமைத் தந்தையே!
சொல்லியது அணைத்தையும் சுலவத்து மகிழ்ந்தேன்.
களஞ்சியத் திறப்பை என்னிடந் தந்த
கடமையை மெச்சினேன்; நன்றியும் கூறினேன்.
ஆனால் உங்கள் ஆசையோ கொடியது!
தெனுய்ப் பேசி, என்னை மயக்கி
இந்த வீட்டிலே இருத்தப் பார்க்கிறீர்.
விந்தையாய் இருக்கே தங்கள் வேண்டுகோள்.
இந்த உலகம் புளித்துவிட்டது,
சுந்தர உலகு அதோ! என்னை அழைக்குதே.
சிந்தைக்கு இனிய சிறந்த நண்பர், என்
வரவுக்காகப் பார்த்து அதோ நிற்கிறார்.

தந்தை : போகவர் போகிறுய், அருமை மகனே?

மகன்: சாகலா சொல்கிறீர் அருமைத் தந்தையே?

தந்தை: இனிய சுகங்களை இங்கும் தரலாம்;
இனிய உன் நண்பர்கள் இங்கும் வரலாம்.
தனிவழி போய் நீ தடுமாறுதே.

மகன்: கையிலே காசு, மெய்யிலே இளமை.
ஐய, இங்கு இருந்து எனை அழவா சொல்கிறீர்?

தந்தை: பொருளைக் கண்டவர் பொய்யாய் நடிப்பார்.
அருள் அது — என்றே நீ அழியப் போகிறுய்.

மகன்: அருளும் பொருளும் அறிவேன் அப்பனே.
மருள மாட்டேன்.

தந்தை: என்னடா தம்பி?

மகன்: கரைய வேண்டாம்; கையை விடுங்கள்,
வருகிறேன்; வணக்கம். வாழ்க என் நண்பர்.
— திரை.

காட்சி: இரண்டு

உவ்வாச மனை ஒன்றிலே....

— ஊதாரியும் நண்பர்களும்.

நண்ட 1: பாகப் பிரிவினையைப் பட்டென்று செய்துவிட்டாய்,
யோகம் அடித்தத்தா நண்பர்களாம் எங்களுக்கு,

நண்ட 2: பெட்டியிலே பூட்டிப் புழுதி படிந்த பணம்
கட்டோடே வந்து, உந்தன் கையில் விழுந்ததெடா.

நண்ட 3: முட்டாளே! உன்னுடைய தந்தை முழு முட்டாள்.
கட்டோடே தூக்கி முழுக் காசையுமேதந்துவிட்டான்.

ஊதாரி: அப்பன் முதலில் எதிர்த்தான்; அவன் செயலைத்
தப்பு, என்று சொன்னேன்; தடியெடுத்தான்
என்அப்பன்

பாகத்தைத் தா, என்று படுகிடையாய் நான்
கிடந்தேன்.
சாகப்போறேன் என்றே சம்மதித்தான் என்அப்பன்.

நண். 1: கெட்டிக்காரன் தான்; கிடைத்த பணம் இதனை
வட்டிக் கடைக்கு வழங்காமல் வந்துவிட்டாய்.

நண். 2: முட்டாளே! நீ ஓர் முழுமுட்டாள்! ஏன் கையைக்
கட்டிக்கொண்டு இந்த மதுக்கடையில் நிற்கின்றாய்?

ஊதாரி: என்ன சொன்னாய்?

— அடிக்க நெருங்குகிறேன்.

நண். 3: நண்பா! இருகொஞ்சம்; நம்தோழன்
சொன்னதிலே என்ன பிழை? சொட்டுத்தான்
சாப்பிடப்பா.

— ஊதாரி காதைப் பொத்துதல்: நண்பர் நகைத்தல்.

நண். 2: அப்பனை வென்ற மகனே! இத் தன் நறவை
உப்பு — என்று சொல்லாதே; ஓர் கிண்ணம்தான்
உண்ணாலும்.

நண். 1: நண்பர் குடித்து மகிழப் பணம் தந்த
நண்பனே! வாடா. உன் நாவால் சுவைத்துப் பார்.

ஊதாரி: ஐயோ மதுவா? அதை தான் தொடமாட்டேன்.

நண். 2: ஐயோ மடையா! அதிற்தான் அறுசுவையும்.

நண். 3: கைகாலை எல்லாம் கறங்காய்ச் சுழற்றுமடா!
கைகால் உளைவெல்லாம் காற்றுயுப் பறக்குமடா.

நண். 1: பொய் இல்லை நண்பா! புது வயினில் வாய் கழுவு.

பொய் எல்லாம் மெய்யாகும், பொன்புக்கு உள்
உடலில்.

ஊதாரி: ஐயையோ வேண்டாம் அதுவோர் பெரும்பாலம்.

நண். 2: நல்ல சிரிப்பு; இது பார் நாங்கள் குடிக்கின்றேனோ!

நண். 1: நண்பன் நீ பார்த்திருக்க நாம் மட்டும் உண்ணுவதா? நண்பர்களே! போதும் இது. நாங்கள் அகன்றிடுவோம்.

நண். 2: நல்லவனை விட்டுவிட்டு நாம் மட்டும் சென்றிடுவோம். எல்லோரும் வாருங்கள்; இப்பொழுதே போய் விடுவோம்.

ஊதாரி: போகாதீர் நண்பர்களே! பொன்னை எம் நட்புச் சாகரதவாறு சரித்திரத்தை மாற்றிடுவேன். கொண்டுவா கோப்பை! குடிக்கின்றேன் நான் மதுவை கொண்டுவந்த காசெல்லாம் கொட்டிக் குடித்திடுவோம்.

— ஊதாரி ஆவேசத்தோடு மதுவைக் குடிக்கின்றன. குடித்துவிட்டு —

ஊதாரி: அறுக்கை என்று சொன்னீர்; அதற்கும் மேல் இனிக்குதப்பா!

நண். 3: பொறு பொறு; நெரம் போகப் பலோகம் சொர்க்கம் ஆகும்.

ஊதாரி: கோப்பையின் உள்ளே வந்து குதிக்குதே இன்பலோகம்!

நண். 1: சாப்பிடும் இறைச்சி; இன்பச் சத்தமும் கொஞ்சம் கேளும்.

— இன்ப ஆர்ப்பாட்ட இசை.

— ஊதாரியும் தோழரும் ஆடுதல்

நண். 2: ஒவ்வொரு நாளும், இந்த உலகுக்கு வருதல் வேண்டும்.

ஊதாரி: ஒவ்வொரு நாளும்...? வேண்டாம்...
உடலுக்கே அலுப்பு... ஓம்... ஓன்று
செய்யலாம்... ஆமாம்... இந்த
மதுக்கடை... சொந்தமானால்...

நண்ணா: சொந்தமேயானால், நன்றாய்ச்
சுவைக்கலாம்: பணக்காரன் நி.
சிந்தையை வைத்தால், இந்தச்
சீர்மணை உனக்கே சொந்தம்.

ஊதாரி: மதுக்கடை மனையேயானால்,
நடக்கவே தேவை இல்லை.
அடிக்கடி குடிக்கலாம். டே.....!

பணியா: அய்யாவின் அய்யா...!

ஊதாரி: வாடா!

பணியா: அய்யையா! தேவை யாதோ?
ஆணையை இடுங்கள்.....

ஊதாரி: பேயா.....!
செவ்வையாய் மதுவை ஊற்றிச்
சீனியும் போட்டு வா; போ.

— போகிறேன்; திரும்பிவந்து —

பணியா: ஐயையோ..... ஐயா...!

ஊதாரி: போடா.....
ஆளுக்கோர் போத்தில் இன்னும்!

நண்ணா: கடையையே வாங்கி விட்டாய்!
காசென்றால் எல்லாம் செய்யும்.
துடை ஓன்று — கோழி; இங்கே
தூக்கி வா கூலிக்காரா!

— இன்ப ஆர்ப்பாட்ட இசை.
— திரை.

காட்சி முன்று

செல்வன் ஒருவனின் இல்லத்திலே...

ஊதாரி: 'துடை ஒன்றை உடனே இங்கே
தாக்கிவா' என்று சொன்னேன்,
அடிமையாய் இன்று பன்றிக்கு
அளித்திடும் உணவைத் தின்பேன்

அன்று நான் தோழரோடே ஆடினேன் தலைமூக,
சென்றதே எனது செல்வம். சேர்ந்ததே பெரிய சோகம்.
நன்றியை மறந்த நன்பர் நாயென்று துரத்திவிட்டார்!
பன்றியை மேய்ப்போனாகப் பாவி நான் ஆகிவிட்டேன்.

— பன்றிகளுக்குத் தவிடு வைத்துக்கொண்டே.

பன்றிகள் எல்லாம் பசியாறிப் போகிறது.
நன்றியுடன் என்னை அவை நோக்குவன போவிருக்கே!
நன்றி இல்லை நன்பருக்கு... ஆம் ஏன்... எனக்கும்
அன்று நான்...என்னுடைய ஆட்டம்...ஒரேசூதாட்டம்!

காலம் என்ற சில்லுக் கறங்காய்ச் சுழன்றுவர
வாலம் என்ற வண்டி வழி தவறி ஒடியது.

ஒடியதே... ஓடி, உமியோடே இத்தவிட்டைத்
தெடும் வரைக்கும் திசை தப்பி ஒடியதாம்!

அன்றெருநாள் மாடியடா! இன்று இந்தக் கோடியடா!
தின்று ஏறிந்தேன் அன்று! தெருவில் அதற்கு ஓர்
கூட்டம்!
இன்று, பன்றி தின்று மிகுந்தாலும் ஐமிச்சம்!

பாயும் படுக்கையும் இப் பன்றி கட்டும் கொட்டிலடா!
வாய்ளையுது அப்பா, வருத்தத்தைச் சொல்லி அழ!

— அப்பொழுது அங்கு வந்த செல்வன்:

செல்: பன்றிகளை மேய்க்கும் பணியாளா! நரளைநீ

சென்றுவிட வேண்டும்; நீ செய்தபணி மெய்யாக நன்றேனும், இன்று எங்கள் நாட்டிற் பெரும் பஞ்சம். ஆகையாற் சொல்னேன் நான்.

ஊதாரி: ஐயா! எனக்கு உணவு?

சௌலி: போகலாம்,

ஊதாரி: ஐயா!

சௌலி: அடிமையே! போ வெளியே.

— வெளியேறுகிறுன்.

ஊதாரி: பன்றி தின்னும் உணவுக்கும் பஞ்சம் வந்து சேர்ந்ததடா நன்றிஅற்ற உலகத்தில் நாய்போல் அலைந்து திரிகின்றேன்!

நன்றி... நன்றி... நான் யார் சொல்ல...?
நன்றி மறந்தவன்... நல்லதை மறந்தவன்...
அன்று தந்தையின் அன்பை மறந்தவன்.
இன்று, பன்றியைப் பார்க்க இழிந்தவன்.

தந்தை பெரியவன்; தன்னை எதிர்ப்பினும் தந்தான் பணத்தை. தன்னளி உள்ளவன்.

தந்தையின் வீட்டிலோ அடிமைகள் தின்று சிந்தும் உணவே எவ்வளவோ உள்ளதே!

அங்கு நான் ஓர் அடிமையாய் இருந்தால்...
அங்கு நான் ஓர் அடிமையாய் இருந்தால்...

— திரை.

காட்சி நான்கு

தந்தையின் மனையிலே....

தந்தை: பெற்றமனம் பித்தென்பார்; பிள்ளைமனம் கல்லென்பார். எத்தனைநாள் சென்றனபார் என்கிலைய புத்திரன்போய்.

சின்ன மகனே! நீ சேய்மைக்கா சென்றுவிட்டாய்?
என்னை மறந்தோ இருக்கின்றாய் புத்திரனே?

நீ வெறுத்தாய்; ஆனாலும் நான் வெறுக்கவில்லையடா.
நான் பொறுத்தேன்; ஆனாலும் நீ பொறுக்கவில்லையடா.

செல்வத்தைக் கேட்டாய்; சிரித்த முகத்தோடு
அள்டா கோவம்? எனை வந்து ஏன் பார்க்கவில்லை?
அளித்தேன்.

தந்தைக்குக் கோவம் என்னீ நினைத்தாயோ?
தந்தை மனம் என்றென்றும் தன், என்று இருக்குமடா.

செல்வம் எல்லாம் போயிற்றே? சீரழிந்து விட்டாயோ?
செல்வனே! நீயும் சிறுமை அடைந்தாயோ?
அப்படி இல்லை; அவன் என்ன தீயவனு?
இப்படித்தான் நான்... என் இதயப் படபடப்பு.

— டக் டக்.....

— கதவு தட்டப்படுதல் —

தந்தை: ஆர் அங்கே...? வாரும்....

ஐதாரி: அடிமை... பெரியவரே!

தந்தை: வாரும்... திறந்து...

ஐதாரி: வணக்கம்... பெரியவரே!

தந்தை: என்ன... என்ன... நீயா அடிமை?
உன்னை... எங்கோ பார்த்த நினைவு...

ஐதாரி: ஐயோ தந்தையே! நான்தான் இளையவன்,
பொய்விலே வாழ்ந்த உந்தன் புதல்வன்.

தந்தை: இளைய புதல்வா! என்ன உன் கோலம்?

ஐதாரி: மழையிலே நினைந்தும், வெயிலிலே உலர்ந்தும்

பன்றி உணவைப் பசியால் உண்டும்
கொண்ட கோலம் அருமைத் தந்தையே.

தந்தை: பன்றி உணவையா தின்றுய் மகனே?
சென்றுவிட்டதோ செல்வம் எல்லாம்?
உனக்குப் பசித்தால் ஒடிவரலாம்.

தந்தை மனமோ தண்ணளி உள்ளது.
மைந்தனே! உந்தன் மடைமையால் வருந்தினுய்.

ஊதாரி: எப்படி வருவது? எனது சொத்தினை
அப்படியே நான் அள்ளிச் சென்றேன்.

தந்தை: பாகத்தைப் பிரித்திடலாம் மகனே! அந்தப்
பாசத்தைப் பிரித்திடலோ முடியாதப்பா.
போகத்தைக் கேட்டாய்நீ; அள்ளித் தந்தேன்.
புதியவனும்த் தந்தையிடம் திரும்பி வந்தாய்.

ஊதாரி: அன்புத் தந்தையே! நான் மகன் அவ்வன்.
அடிமை ஆகவே ஊழியம் செய்கிறேன்.
அடிமைக் குடிலை எனக்குக்
காட்டுக தந்தையே! கவலையை விடுக.

தந்தை: இளையவனே! நீ இன்றேர் புதிய சீவன்.
இதுபார் உன் வீடு; இங்கு இளைப்பாறப்பா.
பழையதெல்லாம் மறந்தோம் நாம்; பழுதும் நீங்கப்
பழையபடி நீ ஏனது மகனே ஆனுய்.

தவறுதலோ மனிதனது இயல்பு தம்பி.
தவறுக்காய் வருந்திடுவாய்; வருந்தும்போது
மறுபிறவி எடுக்கின்றுய்; பிழை திருத்தும்
மகனுக்கே தந்தை இவன் வீடு சொந்தம்.

— மகன் தந்தையின் அடிகளிலே விழுகிறோன்.

தந்தை: எழுவாய் மகனே! ஏன்டா அழுகிறூய்?

மகன்: பிழைகளைக் கழுவ அழுகிறேன் தந்தையே.

வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயும் உளது எனக்
காட்டிய தந்தையே! மீட்டும் நான் உயிர்த்தேன்.
காட்டிய அருளால் மீட்டும் நான் உயிர்த்தேன்.

தடுத்து, ஆட்கொண்ட தந்தையே! என்னை
அடுத்துக் கெடுத்த அந்த நண்பரை,
கொடுத்துக் கொடுத்துக் குடித்த சூழலை
என்றுமே நாடேன்; இது எனது உறுதி.

தந்தை: நன்று; நன்று. இன்று ஒரு பெருவிழா.
அடிமைகளே! ஏன் அங்கு நிற்கின்றீர்கள்?
அன்புமகள் வந்தடைந்தான்; நீராட்டுங்கள்.
உடை புதிது நகை புதிதாய் அணி செய்யுங்கள்,
உடனடியாய் விருந்துக்கும் அடுக்குச் கெய்வீர்.

மாண்டுவிட்ட மகன் இன்று மீண்டுவிட்டான்.
மரணத்தை - பாவத்தை வென்றே விட்டான்.
நீண்டதொரு விருந்தாட்ட விரும்புகின்றேன்.
நேரத்தை வீணசெய்ய வேண்டாம், போங்கள்.

— திரை,

✓
~~மீண்டும்~~

ஏடி தம்மையரோ!
குதமிழ்க் குத்திலே,

உவக் கண்மனை
நூல்கள் ஆகிறார்.

ஒத்து வருகிறார் அரிமனா ராசா.
ஏவரோ ஏவங்கிறார் குறுதயல் தம்பி.
நத்திமாங்க என் எவப் புகழ் பெறுகிறார்.

நாயியர் நூரிலை தன் உயிர் காத்த
காணத்தே அடுத்து வரும் கனிப் போழிவாம்.

தேரிலே வந்த பாரியின் கொண்டனையும்
காரிலே வந்தநம் கண்ணனின் கொண்டனையும்
நோத் தனும் கொண்ட ஒருக்குறுக் குத்தாம்.

நல்வழி காட்டும் அவ்வைப் பாட்டினைச்
சொல்வழி கேட்கும் கட்டி சூட்டிகளுடன்
நாம் சந்திக்கிறோம் நல்ல கணக்கிலே.

இவ மைந்தன் திருந்திய காதை
ஏ நா...கமாய்ப் பாடுப்பத்தட்காகப்
ஷீழ திருத்தம் என இழைத்தப்பட்டது.

வேறு வேறு
கணவகளை உடைய
கூறு -தமிழ் உமக்கு
ஏன் எனிப் பாடும்.

- குத்தியலை